

A woman with long dark hair, seen from behind, is sitting on a swing. She is wearing a bright red, short-sleeved dress with a matching sash tied at the waist. The swing is made of thick, braided rope and a dark wooden seat. She is in a field of purple lavender plants. The background shows a clear blue sky with some light clouds and a distant horizon. The overall mood is serene but slightly mysterious.

MARIJKE
VERHOEVEN

VERVLOGEN

KAN CLAIRE NOG
ACHTERHALEN
WAT ER DIE FATALE
ZOMER MET HAAR ZUS
IS GEBEURD?

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

‘Misschien moeten we de baas erbij roepen?’ In Joris’ stem klonk een lichte opwinding door. Het weggescheurde behang lag op een rommelige hoop bij zijn voeten.

Krelis krabde zich op het hoofd. ‘Had die kerel toch gelijk! Dat de afmetingen niet klopten.’

‘Ik ga hem wel halen.’ Joris draaide zich om en verliet haastig de stoffige ruimte. ‘Straks breken we iets af wat niet had gemoe- ten en stort de boel in.’

‘Dit is geen steunmuur, jongen,’ zei Krelis tegen zijn maat. Met vijftien jaar was de enthousiaste Joris nog een leerling, gretig om allround bouwvakker te worden. Krelis bracht hem graag de kneepjes van het vak bij. Maar met zijn ervaring en zijn timmermansoog had Krelis allang gezien dat achter het behang een poruze wand zat. Terwijl hij dichterbij kwam zag hij nog beter hoe ogenschijnlijk haastig en ondeugdelijk de smalle muur tot aan de verdieping gemetseld was. Er was ook geen stukadoor aan te pas gekomen om het prutswerk nog enigszins te verbloemen. Het dikke, plasticachtige behang was er simpelweg overheen geplakt. ‘Welke gek heeft dit in godsnaam in mekaar gezet?’

Er kwam geen antwoord. Joris had de kleine schuur al verlaten, op zoek naar de opzichter die hen had ingehuurd om het zware sloopwerk te verrichten.

Krelis’ eeltige handen gingen tastend over de zachte stenen. Het was goedkoop materiaal geweest, zag hij meteen. Anders dan de lokaal voorkomende breuksteen waarmee de schuur en het woonhuis halverwege de negentiende eeuw waren gebouwd. Dit spul was nog geen halve eeuw oud.

Hoofdschuddend klopte hij zachtjes met een hamer op de kop van de beitel. De mortel viel in kleine stukjes naar beneden. Met een volgende hardere tik wist hij een paar bakstenen te verwijderen. Hij hoorde de verbrokkelde stenen aan de andere kant van de muur met doffe klappen neerkomen. Zo te horen was het een gesloten ruimte. Een ongemakkelijk gevoel rees in zijn borst. Plots huiverig voor wat hij hierachter zou aantreffen, veegde hij voorzichtig het stof weg. Door de ontstane opening zou hij in de donkere ruimte kunnen kijken, voordat Joris terug was met die opzichter.

Uit zijn timmerkist pakte Krelis een zaklamp en richtte de lichtstraal in de duisternis achter de muur. Hij voelde het bloed uit zijn hoofd wegtrekken toen hij omtrekken zag van een kleine gestalte op een stoel. Een kind leek het nog, een meisje, gekleed in een vale jurk. De zichtbare arm was donker van kleur, de huid strakgetrokken rond de botten. Haar hoofd lag voorover op de borst. Lange haren verborgen het gezicht. De zittende gedaante was bedekt met een laag stof en spinrag.

Zijn oude handen begonnen hevig te beven toen Krelis de lichtstraal richtte op het bundeltje dat op de schoot van het meisje lag. Er fonkelde iets in het binnenvallende licht van de zaklamp. Krelis hield zijn adem in toen hij zag wat het was.

1

AUGUSTUS 2018

‘Je kent die kerel helemaal niet!’ briepte Herman. Ik zag hem voor me, gefrustreerd ijsberend door de praktijkruimte, zijn telefoon aan zijn oor, zijn andere hand in de zij. Het was een teken aan de wand dat ik het leuk was gaan vinden om hem te irriteren. ‘Waarom vlieg je door zo’n simpel briefje meteen die heuvels in?’

‘Ik ken hem wel,’ zei ik fel, zijn vraag negerend. Ik zette de auto aan de kant van de weg in de Wilhelminastraat. Voordat ik bij het hotel was, wilde ik dit gesprek beëindigd hebben.

‘Dat was bijna dertig jaar geleden,’ snoof Herman. ‘Jij was een kind, net als hij. Hij kan wel een schizofrene stalker zijn geworden.’

‘Hou op, niet iedereen groeit uit tot een potentiële patiënt voor jou.’

‘In mijn vak heten ze cliënten, Claire! Niet patiënten. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?’

Er viel een stilte, terwijl mijn auto werd gepasseerd door een hobbypeloton wielrenners. Verderop zag ik een groep wandelaars, die huiverig opkeek naar de dreigende donkere wolken die zich hadden samengepakt boven het Zuid-Limburgse dorp Epen.

‘Klaartje, kom naar huis. Laat de situatie voor wat die is,’ ging Herman zachter verder. ‘Als je dat eindelijk accepteert, zul je merken dat er rust ontstaat in je leven, in je hoofd.’

‘Ik ga je dit niet weer uitleggen,’ reageerde ik vinnig. ‘Alleen mensen die zelf ook iemand zijn kwijtgeraakt door vermissing, kunnen hiervoor begrip opbrengen. En jij met je klinischepsychologenhoofd kan dat al helemaal niet.’

‘Verdomme, Claire! Je sluit me buiten. Voor de zoveelste keer!’

‘Omdat je moet ophouden mij te behandelen als een van jouw patiënten.’ De eerste regendruppels verschenen op de voorruit van de Renault Laguna. Ik klemde mijn kaken op elkaar. Ik verlangde ernaar de woorden uit te spreken die al langer op mijn tong lagen, maar die ik tot mijn eigen verbazing telkens had binnengehouden. Was het laf als ik ze hem op dit moment, op zoveel kilometers afstand, voor de voeten gooide? Waarschijnlijk wel. ‘En ik wil ook niet langer met je samen zijn.’

‘Wat?’

‘Ik verbreek onze relatie.’ Vanbinnen begon er met lichte triomf iets te trillen. Ik had het gezegd. ‘Je doet niet anders dan me altijd corrigeren, de weg wijzen in mijn leven, ik kan er niet langer tegen.’

‘Claire! Dit kun je niet menen!’ Door de telefoonverbinding hoorde ik de grom achter in zijn keel, het geluid waardoor ik wist dat hij ging exploderen. ‘Je weet niet wat je zegt!’

‘Ik weet heel goed wat ik zeg. En nog beter, ik meen het ook. Ik meen ieder woord van wat ik zojuist heb gezegd.’

‘Je bent gek geworden! Je bent nog gekker dan die narcistische moeder van je.’

‘Kijk, daar gaan we weer.’ Met een vermoeide zucht liet ik mijn adem ontsnappen. ‘Herman, ik ga ophangen. Als ik terug ben, kom ik mijn spullen ophalen.’

Vlug verbrak ik de verbinding, wierp de telefoon op de stoel naast me en plaatste mijn bevende handen terug op het stuur. De regen begon harder te tikken op de ruit. Ik keek naar de zwarte lucht boven me en liet vervolgens mijn hoofd een tijdje op het stuur rusten, tot er boven mijn rechteroog iets begon te kloppen.

O, nee! Onwillekeurig verkrampte ik. Een migraineaanval was het laatste waar ik op zat te wachten. De genetische erfenis waarmee papa me had belast. Met gesloten ogen ademde ik een paar keer diep in en uit, wensend dat ik de aanval nog even kon uitstellen. Naast me rinkelde mijn telefoon, Herman had in zijn

spreekkamer vast tot honderd geteld en gemeend dat ik inmiddels ook afgekoeld zou zijn. Hoe had ik kunnen verwachten dat een intieme relatie met de man die eerder mijn psycholoog was enige kans van slagen had? We waren al uit balans voordat we ooit waren begonnen. En dan had ik hem nog niet eens verteld wat ik het laatste halfjaar had uitgespookt.

Resoluut drukte ik de oproep weg en startte de auto. Hemelsbreed was het nog twee kilometer voor ik de plaats van mijn bestemming bereikte. Bij het hotel dat ik zevenentwintig jaar geleden had verlaten als een angstig kind, met onzekere en nerveuze ouders, die in de loop der jaren zouden moeten leren om te gaan met de verdwijning van hun kind, mijn zes jaar oudere zus Eleanor.

In de stromende regen reed ik de Julianastraat in en de heuvel op in de richting van Hotel La Primavera. Hardnekkig probeerde ik niet te denken aan de migraine die op de loer lag. Mijn hart ging als een razende tekeer, zoals het had gedaan bij elk bezoek aan Epen na 1991 met papa. Meerdere keren per jaar had mijn vader zich na de vermissing van Eleanor begeven op lange wandelingen door het groene Heuvelland, terwijl ik op hem wachtte in het hotel. Als een verlegen kind met kleurplaten en boeken, als teruggetrokken puber op een eigen kamer met mijn muziek, mijn dromen en de dagboeken die ik volkladde met romantische verhalen, te zoet om ooit waarheid te worden. Het was een opluchting geweest toen ik op mijn zeventiende eindelijk de moed had gevonden om papa te zeggen dat ik niet langer meeinging. Ik kon het niet langer aanzien wanneer hij na al die vruchteloze zoektochten met een intriest gezicht terugkeerde in het hotel. Ik wilde verder met mijn leven. Zo goed en zo kwaad als het ging.

Het hemelwater kwam met bakken naar beneden en zocht een weg heuvelafwaarts over de Julianastraat. Ik reed stapvoets, passeerde auto's die het niet waagden verder te rijden. Het water stroomde wild onder de Laguna door en krampachtig hield ik

beide handen aan het stuur. Bijna was ik in het grijze waas van regen de afrit naar de parkeerplaats van het hotel voorbijgereden. Ik sloeg af en het gevoel van grind onder de autobanden bracht meteen de herinnering terug van lang geleden: de oude bruine Renault van papa, volgepakt met onze koffers, speelgoed en boeken en mama's kanariegele beautycase. Het hertenkampje achter op het terrein, waar ik als klein kind niet uitgekeken raakte.

Op gepaste snelheid nam ik de bocht en reed langs de personeelsparkeerplaats, die vol stond met auto's. Een grote mobiele watertank had de plek ingenomen van de badkuipen, waarin we vroeger de forellen zagen zwemmen.

Langzaam reed ik verder en ik hield onwillekeurig mijn adem in. Alles was vrijwel gelijk gebleven sinds de laatste keer dat ik met papa hier was. Ik keek waar ik de auto kon plaatsen en bracht de Laguna tot stilstand ter hoogte van het grote raam van wat in vervlogen tijden de conversatiezaal was geweest. Ik schakelde de motor uit en keek op naar de gietijzeren wenteltrap die vanaf twee nooduitgangen naar beneden cirkelde. Aan de voet ervan dook een stenen trap de diepte in: de duistere toegang tot de kelders van het hotel, een gapend gat dat me als kind zoveel angst aanjoeg.

Was het verstandig om in La Primavera mijn intrek te nemen? Er waren zoveel hotels en bed and breakfastgelegenheden hier in de omgeving. Waarom had ik in alle haast gekozen voor het hotel dat op mijn gemoed zou spelen? Was ik sterk genoeg om niet overspoeld te worden door herinneringen nu papa er niet meer was?

Mijn blik dwaalde naar links, naar de tuin van het hotel. De plek waar ik telkens tot rust had kunnen komen tussen alle exotische bloemen en planten. Waar ik me, in de schaduw van de cipressen en hoge bomen, had teruggetrokken met mijn schetsboeken. Iedere keer dat ik hier met papa was teruggekeerd, was ik huiverig dat mijn toevluchtsoord er niet meer zou zijn. Dat ze

er appartementen of een uitbreiding van het hotel hadden gebouwd. Maar zelfs nu, zevenentwintig jaar na de verdwijning van Eleanor, oogde het nog als voorheen: een onder architectuur aangelegde siertuin met keurige heggen die de exclusieve planten, heesters en bomen als beschermende armen omringden.

Ik liet mijn adem ontsnappen en keek met een misselijk gevoel naar het restant van de broodjes eiersalade op de passagiersstoel. De autorit van bijna vier uur was inspannend geweest, zeker voor iemand die zich vrijwel uitsluitend op de fiets verplaatste. Voor dat ik iets wilde ondernemen, kon ik beter eerst naar mijn hotelkamer gaan, mijn migrainemedicatie nemen en wat rust pakken. Een aanval was dan soms te beperken tot een aura dat ik een minuut of twintig zou zien en lichte hoofdpijn.

Ik vouwde het broodzakje dicht, toen ik het bewegende stipje in mijn gezichtsveld ontdekte. Verdorie, de migraine kwam er echt aan. Gestrest zocht ik in mijn schoudertas naar medicijnen en bedacht toen dat ik alles bij elkaar in mijn toilettas had gestopt. Het beste was om zo snel mogelijk in te checken.

De regen was minder hevig toen ik uitstapte en gejaagd mijn tassen en rolkoffer uit de achterbak van de Renault trok. Met gebogen hoofd tegen de regen en één oog gesloten van de opkomende hoofdpijn, liep ik door grote regenplassen en over het hobbelige grind naar de ingang.

‘Mevrouw Van Klinken, welkom. Heeft u een goede reis gehad?’ De receptioniste tikte op een toetsenbord dat verborgen zat onder de balie. ‘O, vanuit het noorden van het land, zie ik, een hele onderneming.’

‘Sorry, kan ik snel inchecken? Ik voel een migraineaanval opkomen.’ Ik wreef over mijn slaap en tuurde met samengeknepen ogen om me heen.

‘Dat is vervelend. We zullen alles gauw afhandelen. Zal ik een glaasje water pakken?’

‘Nee, dat hoeft niet.’ Ik sloot mijn ogen en drukte mijn duim en wijsvinger tegen mijn neusbrug. Het afgelopen jaar was de mi-

graine frequenter teruggekomen. 'Ik moet even liggen dadelijk.'

'Lars brengt u wel naar uw kamer, toch, Lars?' Ze wenkte iemand achter mij. 'U heeft kamer 114, zoals verzocht.'

'Pardon?' Verschrikt opende ik mijn ogen en even leek de ruimte om me heen te tollen. 'Kamer 114?'

'Is dat niet het juiste kamernummer?'

'Ik heb geen verzoek gedaan.' *En zeker niet voor 114.*

'Maar het staat hier.' Ze knikte naar het beeldscherm.

'Dat is onmogelijk.' Ik hapte naar adem.

De receptioniste keek me onderzoekend aan. 'Ik begrijp het niet.'

'Heeft u een andere kamer vrij?' De misselijkheid werd plots heviger. Met een schuin hoofd keek ik opzij, bevond zich daar nog altijd een toilet?

'Eh, moment. We zitten vrij vol.' IJverig begon de vrouw weer te typen. '115, 116?'

Hoe kon dit? Ik wist zeker dat ik het niet had aangevraagd. Alles was ook zo snel gegaan. Het telefoontje van Kasper, de schok die het teweeg had gebracht. Herman, die ik erbuiten had willen houden, omdat ik wist dat hij op me in zou praten. De vermoeidheid van het afgelopen schooljaar. Mijn ontslag. Het gemis van papa. *Papa*. En Eleanor. Altijd Eleanor. '116 dan, alstublieft.' Ik slikte iets weg wat opwelde in mijn keel.

'Lars, kamer 116.'

'Natuurlijk. Geen probleem!' De man drukte op het knopje voor de lift en de deuren openden zich langzaam. 'Gaat het nog?'

'Nee.' Met halfgesloten ogen strompelde ik naar de lift. Ik hoorde dat mijn koffer naar binnen werd gerold en hijgend ging ik in de kleine ruimte naast de man staan. De deuren sloten zich, terwijl de pijn in mijn hoofd zo hevig werd dat ik me niet langer bewust was van zijn aanwezigheid.

JULI 1991

‘Volgend jaar ga ik niet mee, het is echt belachelijk dat ik niet alleen thuis mocht blijven.’

Verbaasd keek ik op van mijn boek toen Eleanor de badkamer uit kwam. Met een klap gooide ze de deur achter zich dicht.

‘Ik snap niet hoe jij het volhoudt hier!’ Met een boos gezicht ging mijn zus op haar bed zitten. In haar toilettas zocht ze naar iets. ‘Ik bedoel, wat doe jij nou eigenlijk? De hele dag een beetje lezen. Je bent zó ontzettend saai. En papa en mama zijn verschrikkelijk egoïstisch dat ze ons hier bijna drie weken opsluiten.’

Ik zuchtte, draaide me op mijn rug en sloot mijn ogen. Ik had echt geen zin om dat gezeur van Eleanor nog een keer te horen.

‘Iedereen uit mijn klas gaat naar Frankrijk, of nog beter, naar Spanje,’ ging mijn zus verder. ‘En ze gaan kamperen. In plaats van in een duf, zogenaamd luxe hotel te zitten. Een stinkhotel gevuld met rijke bejaarden.’

‘Papa heeft het druk met zijn werk op de universiteit. Hij heeft geen zin om in de vakantie nog een eigen huis te moeten bouwen,’ herhaalde ik zijn woorden.

‘Maar waarom elk jaar hetzelfde hotel, altijd hier! Waarom gaan we niet een keer naar zee?’

‘Zuid-Limburg ligt niet aan zee.’

Eleanor kon nog bozer kijken. Ze sprong overeind en drukte op de knop van haar cd-speler. Meteen klonk harde, bonkende muziek door onze kamer. Het was van Level 42, waar Eleanor

de laatste tijd elk uur van de dag naar wilde luisteren.

‘Niet zo hard!’ zei ik geïrriteerd. ‘Dat horen ze op de gang!’

‘Jij snapt er niets van. “Lessons in Love” is het beste nummer van Mark King.’ Eleanor kleurde haar lippen met lipgloss. ‘Als we terug zijn van vakantie ga ik met Marloes tickets boeken voor hun concert in de Evenementenhal. Ze gaan weer toeren.’

Ik draaide me weer op mijn buik. Met mijn vingers in mijn oren probeerde ik te lezen, terwijl Eleanor dansspasjes oefende voor de spiegel.

‘Na de toneelschool ga ik naar Amerika, naar Los Angeles, en dan speel ik in films als *Pretty Woman*.’

In de kamer begon het te stinken naar haar vieze parfum. Toen ze ineens de cd-speler uitdrukte, schrok ik.

‘Ik ga. Ik zie je straks.’

‘Waar ga je naartoe?’ vroeg ik.

‘De midgetgolfbaan verderop.’

‘Met wie dan?’

‘Met Elfriede en Martine.’

Voor ik kon vragen wie dat waren, was ze de kamer uit. Papa en mama wisten vast niet dat ze wegging. Op de gang hoorde ik de deur van de nooduitgang open- en dichtgaan. Mama had zo vaak gezegd dat Eleanor niet via die deur mocht, maar mijn zus had er lak aan. Zo hoefde ze niet langs de receptie en ze had minder kans om papa of mama tegen te komen. Het was vier uur geweest. Zou ze op tijd terug zijn voor het eten?

Ik keek naar mijn boek, maar ik bleef maar denken aan wat Eleanor had gezegd.

Je bent zó ontzettend saai!

Ze had het al zo vaak tegen mij gezegd. Ze vond het raar dat ik de hele dag zat te lezen. Dat ik dat liever deed dan dat ik met iemand ging spelen. Maar lezen vond ik gewoon leuk. Was het raar dat ik niet zoveel vriendinnetjes had als Eleanor? Dat leek me ontzettend vermoeiend.

Ik probeerde verder te lezen, maar ik voelde me plotseling

onzeker. Boos klapte ik het boek dicht en liep naar het raam. De vieze geur van Eleanors parfum kriebelde in mijn neus. Die lucht moest de kamer uit. Ik opende het raam en keek naar de parkeerplaats. Naast onze auto werd precies zo een geparkeerd. Nieuwsgierig bleef ik staan kijken. De autodeuren gingen open en een man en vrouw stapten uit. Ze hadden allebei een rood hoofd van de warmte. De bloemetjesjurk van de vrouw plakte op haar rug.

Vanaf de achterbank rolden twee meisjes naar buiten. Ze leken op elkaar en hadden heel licht haar, het was bijna wit. Een stak haar duim in de mond. Ze waren vijf of zo. Misschien te jong om met mij te spelen, dacht ik. Ik wilde de vitrage weer laten vallen toen ik nog een paar knieën uit de auto zag komen. Een lange slungelige jongen stapte uit en strekte zijn benen. Hij gaapte alsof hij net wakker was en haalde een hand door zijn roodachtige haar, dat vervolgens rechtovereind bleef staan. Die jongen was misschien wel zo oud als ik. Hij was in ieder geval net zo lang.

De man opende de kofferbak van de auto en een hoop tassen en koffers kwam tevoorschijn. Een voetbal stuitte weg. Ik zag de moeder iets met de vader overleggen voordat ze op haar slippers naar de ingang van het hotel liep. De jongen holde achter de bal aan. Hij had lange benen en had de voetbal snel te pakken. Ik moest lachen toen hij hem weer liet stuiten op het grind en de bal tegen een andere auto bonkte.

‘Kasper!’ riep de vader. Hij praatte in een taal die ik niet verstond. De meisjes waren al achter hun moeder aan gelopen.

Met de bal onder zijn arm ging de jongen terug naar de auto. Hij haalde er een met stickers beplakte koffer uit. Ineens keek hij omhoog naar mijn raam. Ik keek hem aan en voordat ik het wist had ik een hand naar hem opgestoken. Hij zwaaide terug. Ik bloosde en deed meteen een stap achteruit. De vitrage viel weer voor het raam. Waarom had ik naar hem gezwaaid? Dat zag er vast idioot uit, ik kende hem helemaal niet. Ik ging op

Eleanors bed zitten en zag mijn knalrode gezicht in de spiegel ertegenover. Het was de schuld van mijn zus. Omdat ze had gezegd dat ik saai was. Vlug ging ik op mijn eigen bed liggen en pakte mijn boek weer op.